FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT WALTER VAN GERVEN
fremsat den 25. september 1990 *

Hr. præsident,
De herrer dommere,

1. Kommissionen har i nærværende sag nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik ikke har overholdt sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktaten, idet den ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget alle de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 80/68/EØF om beskyttelse af grundvandet mod forurening forårsaget af visse farlige stoffer [1] (herefter benævnt »direktivet«). Fristen til at gennemføre direktivet i national ret udløb den 19. december 1981.

I sag C-131/88, som for øjeblikket verserer ved Domstolen (jf. nu dom af 28.2.1991, Sml. s. 825), har Kommissionen anlagt en tilsvarende sag mod Forbundsrepublikken Tyskland. I mit forslag til afgørelse i denne sag gennemgik jeg parternes argumenter vedrørende omfanget af medlemsstaternes forpligtelse til at gennemføre direktivet i deres nationale ret. I nærværende sag er parterne ikke kommet ind på dette problem som sådant. Jeg mener dog, at det er hensigtsmæssigt kort at gentage de konklusioner, jeg kom til vedrørende dette spørgsmål (jf. afsnit 3 nedenfor). De har nemlig en vis betydning ved vurderingen af den mere konkrete tvist, som består mellem parterne vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt den ene eller anden af direktivets bestemmelser er gennemført i italiensk ret på en teknisk korrekt måde. Jeg vil dog først kort redegøre for de af direktivets bestemmelser, som vedrører denne sag.

2. Direktivet har til formål at forhindre forurening af grundvandet ved at forbyde eller at begrænse tilførslen af en række stoffer til grundvandet. Direktivets bestemmelser omhandler to grupper af stoffer, som hver er opført på en liste i et bilag til direktivet. Medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at *forhindre* tilførsel til grundvandet af stoffer nævnt i liste I, og *begrænse* tilførsel til grundvandet af stoffer nævnt i liste II, for at undgå forurening af grundvandet med disse stoffer (jf. direktivets artikel 3). Derfor indeholder direktivet en række detaljerede bestemmelser, som gennemfører de grundlæggende principper i artikel 3.

I artikel 4 angives udtrykkeligt forpligtelsen til at forhindre, at grundvandet tilføres stoffer nævnt på liste I; artikel 5 vedrører begrænsningen af tilførsel af stoffer nævnt på liste II. Direktivets artikel 7-16 fastsætter en række detaljerede sagsbehandlingsregler. Artikel 7 og 8 omhandler den forudgående

* Processprog: nederlandsk.

1 — Rådets direktiv af 17.12.1979 (EFT 1980, L 20, s. 43)

undersøgelse (før der udstedes en tilladelse), som medlemsstaternes kompetente myndigheder skal foretage i en række tilfælde. Artikel 9 og 10 omhandler de forhold, som skal fremgå af de tilladelser, medlemsstaterne kan give på visse betingelser. Artikel 11-13 regulerer spørgsmålet vedrørende meddelelse af, afslag på eller inddragelse af tilladelser, samt kontrollen med, at de i tilladelserne fastsatte betingelser overholdes. For udledning af stoffer, som finder sted på tidspunktet for direktivets meddelelse, kan medlemsstaterne ifølge artikel 14 fastsætte en overgangsfrist. Artikel 15 pålægger medlemsstaterne at føre en fortegnelse over tilladelser udstedt i medfør af direktivet. Endelig omhandler artikel 16 medlemsstaternes forpligtelse til at give Kommissionen alle oplysninger vedrørende de forudgående undersøgelser udført i medfør af direktivet, enkeltheder med hensyn til de meddelte tilladelser, resultaterne af tilsynet og kontrollen, og indholdet af de nævnte fortegnelser.

3. I sag C-131/88 gennemgik jeg omfanget af den gennemførelsesforpligtelse, som fremgår af direktivet, og jeg fremførte fire tilfælde, hvoraf det hver gang fremgik, at medlemsstaterne kun har et begrænset skøn ved gennemførelsen af direktivets bestemmelser:

— Direktivet pålægger medlemsstaterne at indføre en række rettigheder og forpligtelser for de nationale myndigheder og for personer, som beskæftiger sig med de i direktivet omhandlede stoffer. Direktivet har derfor til formål at skabe rettigheder for borgerne og at pålægge dem forpligtelser. Derfor må det sikres, at direktivet efterleves fuldt ud via gennemførelsesbestemmelser, som er tilstrækkeligt klare og præcise til, at de omhandlede personer kan få fuldt og klart kendskab til de rettigheder og forpligtelser, som henholdsvis tilkommer og påhviler dem i henhold til fællesskabsretten, og til at håndhæve disse rettigheder ved de nationale domstole [2].

— For det andet sikres gennemførelsen af direktiver, som indeholder præcise og detaljerede bestemmelser, ikke ved et samspil mellem på den ene side allerede eksisterende, upræcise regler og på den anden side forvaltningspraksis (som normalt kan ændres). Dette gælder navnlig, når direktivet indeholder et forbud: Den faktiske og fuldstændige anvendelse af et forbud kan kun sikres ved, at de myndigheder, der er ansvarlige for direktivets anvendelse og skal tage stilling til ansøgninger om tilladelser til udledninger, kan støtte sig til et udtrykkeligt forbud i national ret [3].

— For det tredje skal det ved undersøgelsen af de nationale gennemførelsesforanstaltninger til direktivet tages i betragtning, at medlemsstaterne ikke er økonomisk motiverede til at sikre, at direktivets bestemmelser overholdes, samt at det er vanskeligt at træffe passende undersøgelses- og kontrolforanstaltninger med hensyn til handlinger, som kan føre

2 — Jf. afsnit 7 i mit forslag til afgørelse i sag C-131/88.

3 — Jf. afsnit 8 i nævnte forslag til afgørelse.

til forurening af grundvandet. Det er derfor absolut nødvendigt, at direktivet gennemføres præcist i national ret[4].

— Endelig skal det tages i betragtning, at direktivet skal skabe lige konkurrencevilkår for virksomheder, der udleder stoffer i grundvandet, ved at afskaffe de forskelle mellem de nationale bestemmelser om udledning af visse farlige stoffer i grundvandet. Derfor må direktivet indeholde meget præcise og detaljerede regler[5].

De foregående kendsgerninger er særlig relevante ved behandlingen af den sag, vi i dag beskæftiger os med, idet både den tyske regering i sag C-131/88 og den italienske regering i denne sag har bestridt, at det er nødvendigt at udstede præcise regler til gennemførelse af direktivet, og har gjort gældende, at direktivet (som blev udstedt i december 1979) kan anses for gennemført i national ret i kraft af en række bestemmelser, der var gældende forud for direktivet, og som er relativt generelle (dvs. ikke direkte omhandler beskyttelsen af grundvand). Såvel sag C-131/88 som nærværende sag illustrerer efter min mening på træffende måde vanskelighederne ved en sådan form for gennemførelse. For at godtgøre direktivets gennemførelse i national ret har den italienske regering navnlig og næsten udelukkende henvist til nationale lovbestemmelser, som er udstedt i perioden 1976-1977. I betragtning af direktivets præcise og detaljerede bestemmelser er det klart, at sådanne bestemmelser, som ikke er afstemt efter direktivet, indeholder visse udeladelser og giver anledning til fortolkningsproblemer, som medfører en uklar retstilstand.

4. Jeg skal nu behandle Kommissionens klagepunkter. *For det første* skal jeg undersøge, hvorledes direktivets artikel 4 er gennemført i italiensk ret. Som allerede anført, konkretiserer artiklen grundreglen i artikel 3, litra a), dvs. forpligtelsen til at forhindre tilførsel til grundvandet af stoffer nævnt i liste I. Med dette formål for øje skal medlemsstaterne træffe to former for foranstaltninger: De skal forbyde *direkte* udledning af stoffer nævnt i liste I; de kan give tilladelse til handlinger, som kan føre til en *indirekte* udledning, men alene på betingelse af, at der træffes alle forholdsregler til at forhindre en indirekte udledning.

5. I skrivelsen til Kommissionen som svar på dennes begrundede udtalelse har den italienske regering anført, at bestemmelserne i den italienske lovgivning er strengere end direktivets: Bestemmelserne forbyder enhver direkte udledning i grundvandet.

Jeg skal indledningsvis bemærke, at direktivets artikel 4 ikke kun indeholder bestemmelser om direkte udledning af stoffer nævnt i liste I, men også en række krav til de handlinger, som kan føre til en indirekte udledning af disse stoffer. Endvidere forekommer de italienske lovbestemmelser, som er nævnt i skrivelsen, ikke at indeholde et absolut forbud mod direkte udledninger,

4 — Jf. afsnit 9 i det nævnte forslag til afgørelse.

5 — Jf. afsnit 10 i det nævnte forslag til afgørelse.

som direktivets artikel 4 kræver det. I skrivelsen nævnes tre bestemmelser, som sammenholdt indeholder et absolut forbud mod direkte udledninger. I første række har den italienske regering henvist til næstsidste afsnit i artikel 4 i den italienske lov nr. 319 fra 1976 [6], som forbyder enhver udledning i grundvandet, som kan *medføre en forurening af grundvandet.* Der er her tale om et betinget forbud, som afhænger af en vurdering af en udlednings skadelige egenskaber.

Den italienske regering har for det andet henvist til en afgørelse truffet af et ministerielt udvalg den 4. februar 1977. Afgørelsen blev truffet for at gennemføre artikel 2 og 3 i lov nr. 319 fra 1976. Det bestemmes heri, at udledning af ajle, som ikke sker i overfladevand, er tilladt, når udledningen sker på jorden, eller i de øverste jordlag, eller i undergrunden, men kun såfremt udledningen afledes i dybereliggende geologiske lag (sidstnævnte udtryk defineres som porøse lag af tilstrækkelig størrelse, som er isoleret fra underjordisk strømmende vand af uigennemtrængelige geologiske barrierer) [7]. Denne bestemmelse kan også langt fra anses for et forbud mod direkte udledninger: Den vedrører handlinger, som kan medføre en *indirekte* udledning, men betinger dem ikke af en forudgående tilladelse. Desuden er det ikke klart, om tilladelsen kun kan gives, såfremt der er truffet alle forholdsregler for at undgå enhver indirekte udledning i grundvandet.

For det tredje har den italienske regering henvist til en anden bestemmelse i afgørelsen af 4. februar 1977, hvoraf fremgår, at det er forbudt at foretage udledninger i grundvandet for at bortskaffe industrielt spildevand, *medmindre* det godtgøres, at der ikke findes en alternativ teknisk løsning, som er økonomisk forsvarlig, og medmindre »alle de nødvendige geologiske betingelser faktisk er opfyldt« [8]. Denne bestemmelse indeholder tilsyneladende også kun et betinget forbud, som desuden, hvis man sammenligner med direktivets artikel 4, er underlagt meget upræcise betingelser.

6. Jeg er derfor forundret over, at Kommissionen i stævningen tager den italienske regerings erklæringer om, at enhver udledning af spildevand i grundvandet er forbudt, til følge, og opfordrer den italienske regering til at bekræfte denne fortolkning for EF-Domstolen. Efter min opfattelse er der på ingen måde tale om et forbud i direktivets forstand [9]. Kommissionens repræsentant har i retsmødet bekræftet, at Kommissionen ikke ønsker at opretholde dette klagepunkt, hvilket jeg derfor også tager til følge.

7. *For det andet* har Kommissionen gjort gældende, at den italienske lovgivning ikke sondrer mellem udledninger af stoffer nævnt i liste I og udledning af stoffer nævnt i liste II. Denne sondring er vigtig, fordi direktivet pålægger medlemsstaterne at *forhindre* til-

6 — GURI nr. 141 af 29.5.1976, s. 4125.

7 — Jf. bilag 5, første del, første afsnit, i afgørelsen, som blev offentliggjort i *Supplemento ordinario* GURI nr. 48 af 21.2.1977, s. 1. Kommissionen har ikke bestridt, at denne afgørelse har normativ karakter, og jeg finder det derfor ikke nødvendigt at beskæftige mig med dette spørgsmål i min gennemgang.

8 — Jf. bilag 5, første del, afsnit 3.1. i afgørelsen, *loc. cit.*

9 — Kommissionens holdning til dette spørgsmål er især overraskende, fordi den bevidst til støtte for et andet af dens klagepunkter har gjort gældende, at den italienske lov nr. 319 (jf. note 6) tillader *alle* udledninger, som opfylder visse betingelser (jf. afsnit 7).

førsel til grundvandet af stoffer nævnt i liste I, mens tilførsel af stoffer nævnt i liste II kun skal begrænses for at undgå forurening af grundvandet (artikel 5). Under henvisning til artikel 9 i den italienske lov nr. 319 fra 1976 [10] har Kommissionen anført, at *enhver* udledning i princippet er tilladt i Italien, når de ikke overskrider visse »grænseværdier«. Den italienske regering har ikke taget stilling til dette spørgsmål i svarskriftet eller i duplikkken. Domstolen har derfor stillet den italienske regering et skriftligt spørgsmål. Den italienske regerings besvarelse vedrører kun udledning af ajle (et stof som i sig selv hverken indeholdes i liste I eller i liste II). Disse udledninger er stadig tilladte på visse betingelser. Med hensyn til stoffer nævnt i liste I mener jeg altså ikke, at der består forbud mod direkte udledninger, end ikke en ordning med tilladelser, som kan sikre, at indirekte udledninger kan undgås. Med hensyn til dette spørgsmål må Kommissionen derfor gives medhold.

8. *For det tredje* har Kommissionen gjort gældende, at den italienske lovgivning ikke indeholder bestemmelser vedrørende en række stoffer nævnt i liste I og liste II. Den italienske regering har ikke bestridt denne udeladelse i svarskriftet og i duplikken. Den italienske regering har alene anført, at for så vidt angår punkt 4 i liste I (»stoffer, der virker kræftfremkaldende, eller som har mutagene og teratogene egenskaber i eller gennem vandmiljø«), har Kommissionen ikke præciseret, hvilke specifikke stoffer der er tale om.

10 — Jf. note 6.

Det ligger hermed fast, at der er sket en overtrædelse. Med hensyn til den ønskede »præcisering« kan jeg ikke se, hvorledes mangelen på en sådan præcisering kan være til hinder for, at der fastsættes en bestemmelse i national ret vedrørende de omhandlede stoffer. Den italienske regering kan f.eks. ved hjælp af en bekendtgørelse udstedt efter en eventuel høring af Kommissionen, uden videre udarbejde en liste, hvor sådanne stoffer nævnes ved navn. I betragtning af den konstante videnskabelige udvikling forekommer det i øvrigt ikke særlig formålstjenligt, at der på fællesskabsplan udarbejdes en udtømmende liste over stoffer, som virker kræftfremkaldende, eller som har mutagene og teratogene egnskaber.

Endelig undrer jeg mig over, at den italienske regering under henvisning til en række af direktivets bestemmelser for Domstolen har anført, at direktivet ikke tilsigter en fuldstændig harmonisering, hvorfor medlemsstaterne overlades en vis skønsmargen [11], men samtidig med hensyn til andre bestemmelser ønsker, at der udarbejdes fællesskabsbestemmelser ned til mindste detalje.

9. Kommissionen har desuden fremført et klagepunkt om, at den italienske lovgivning ikke indeholder bestemmelser vedrørende udstedelse af tilladelser til udledning, som overholder direktivets bestemmelser. Det drejer sig om direktivets artikel 7-13. Jeg skal nu behandle Kommissionens klagepunkt artikel for artikel.

11 — Jf. f. eks. retsmøderapportens afsnit 28 og 33 samt afsnit 13 i nærværende forslag til afgørelse.

10. Jeg skal først behandle (det drejer sig om Kommissionens *fjerde* klagepunkt) gennemførelsen af direktivets artikel 7 og 8. I henhold til direktivets artikel 4 og 5 kan der i visse tilfælde kun udstedes tilladelse, når der er foretaget en forudgående undersøgelse. Artikel 7 indeholder detaljerede regler vedrørende denne undersøgelse; de forudgående undersøgelser skal bl.a.

»omfatte en undersøgelse af de hydrogeologiske forhold i det pågældende område, af jordoverfladens og undergrundens eventuelle rensende evne, af risikoen for forurening og forringelse af grundvandets kvalitet som følge af udledningen og fastslå, om udledning i grundvandet er en passende løsning ud fra et miljømæssigt synspunkt«.

Det tilføjes i direktivets artikel 8, at medlemsstaternes kompetente myndigheder kun kan udstede tilladelser

»når det er godtgjort, at tilsynet med grundvandet og navnlig med dets kvalitet er sikret«.

11. Det bestemmes i den italienske lov nr. 319 af 10. maj 1976 [12], at der kræves tilladelse til enhver udledning (jf. lovens artikel 9). Denne tilladelse udstedes, når de påtænkte udledninger overholder de i loven fastsatte »grænseværdier« (jf. lovens artikel 15 sammenholdt med artikel 9). I visse tilfælde kan der på forhånd udstedes en midlertidig tilladelse, uanset om den påtænkte udledning overskrider grænseværdierne (artikel 15). Kommissionen har i den forbindelse bemærket, at der i henhold til artikel 15 i lov nr. 319 kan udstedes en tilladelse alene på grundlag af en ansøgning. Ifølge samme artikel *anses* en midlertidig tilladelse i øvrigt for udstedt, når ansøgningen om tilladelse ikke er afvist inden for seks måneder efter dens indgivelse.

12. Det fremgår klart af de nævnte bestemmelser, at der ikke som krævet i direktivets artikel 7 skal foretages forudgående undersøgelser. Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Domstolen har den italienske regering henvist til en række »meget detaljerede bestemmelser«, som fremgår af bilag 5 til afgørelsen af 4. februar 1977 [13]. Denne afgørelse, som er truffet med hjemmel i artikel 2 og 3 i lov nr. 319 fra 1976 [14], indeholder hovedsagelig et vist antal almindelige kriterier og tekniske normer, som skal tages i betragtning, når vand anvendes til industrielle formål. Såvel loven som afgørelsen er imidlertid udstedt længe før direktivet, hvorfor det ikke er overraskende, at den italienske regering ikke har kunnet anvise en eneste udtrykkelig bestemmelse i det nævnte bilag, som gennemfører de klare og præcise krav i direktivets artikel 7 med hensyn til den forudgående undersøgelses genstand og formål.

For at godtgøre at direktivets artikel 8 er gennemført i national ret har den italienske regering henvist til bilag 5, første del, punkt 2.8 i afgørelsen af 4. februar 1977, hvori det bestemmes, at der skal foretages en række undersøgelser af udledningernes virkninger på miljøet. Den italienske regering har dog ikke kunnet godtgøre, at undersøgelsernes resultater er bestemmende for udstedelsen af

12 — Jf. note 6.

13 — Jf. note 7.

14 — Jf. note 6.

en tilladelse til udledning eller for en tilladelse til at foretage handlinger, som kan medføre en indirekte udledning. På grundlag af sagsakterne forekommer dette i øvrigt ikke særlig sandsynligt. Artikel 9 i lov nr. 319 fra 1976 synes alene at betinge udledningernes lovlighed af, at visse grænseværdier overholdes (jf. afsnit 7). Derfor er hverken direktivets artikel 7 eller artikel 8 korrekt gennemført i italiensk ret.

13. Jeg skal til slut behandle den italienske regerings argument om, at ordningen med »stiltiende udstedelse af midlertidige tilladelser« er i overensstemmelse med direktivet. Den italienske regering er nemlig af den opfattelse, at direktivet ikke udtrykkelig forbyder en sådan regel, hvorfor den må være tilladt. Jeg skal her blot på ny henvise til direktivets artikel 3, 5 og 7 (som for visse tilladelsers vedkommende pålægger, at der foretages en detaljeret forudgående undersøgelse) og til direktivets artikel 8 (hvori bestemmes, at de kompetente myndigheder kun kan udstede en tilladelse, når det er godtgjort, at tilsynet med grundvandet og navnlig med dets kvalitet er sikret). En regel om, at en forudgående tilladelse automatisk anses for udstedt i tilfælde af administrationens passivitet, er klart uforenelig med disse bestemmelser.

14. *For det femte* har Kommissionen anført, at direktivets artikel 9 og 10, som opregner en række forhold og betingelser, som skal angives i en tilladelse, ikke er korrekt gennemført i italiensk ret. I sit svarskrift har den italienske regering vedrørende dette punkt henvist til lov nr. 62 af 5. marts 1982 [15]. Den italienske regering har forklaret, at lovens artikel 2 bestemmer, at de regionale myndigheder udpeger de områder, som egner sig til udledning af spildevand, og at de i den forbindelse anvender de kriterier, som er fastlagt i den afgørelse, som det interministerielle udvalg traf den 4. februar 1977. Med denne henvisning har den italienske regering dog endnu ikke godtgjort, at de meget præcise og detaljerede bestemmelser og betingelser, som fremgår af direktivets artikel 9 og 10, også efter italiensk lov skal være angivet i tilladelserne. Jeg anser derfor denne overtrædelse for bevist.

15. *For det sjette* har Kommissionen gjort gældende, at Den Italienske Republik ikke har gennemført direktivets artikel 11 i sin nationale ret. Det bestemmes i artiklen, at tilladelser kun kan meddeles for en begrænset periode, og at de skal behandles på ny mindst hvert fjerde år. Desuden skal de kunne forlænges, ændres eller inddrages.

Den italienske regering har hverken i svarskriftet eller duplikken taget stilling til dette klagepunkt. Som svar på et spørgsmål fra Domstolen herom har den ikke bestridt, at italiensk lovgivning ikke indeholder nogen bestemmelse, som regulerer tilladelsernes varighed (de øvrige bestemmelser i artikel 11 behandles ikke i den italienske regerings svar). Ikke desto mindre er den italienske regering af den opfattelse, at spørgsmålet om artiklens gennemførelse i national ret er irrelevant, idet Kommissionens stævning ikke indeholder et udtrykkeligt klagepunkt herom. Her begår den italienske regering en fejl, idet Kommissionen den 9. december

15 — Denne lov benævnes »Conservione in legge, con modificazioni, del decreto legge 30 dicembre 1981, n° 801, concernente provvedimenti urgenti in materia di tutela delle acque dall'inquinamento« (GURI nr. 3 af 5.3.1982, s. 713).

1987 indgav et tillæg til sin stævning, hvori den fremførte dette klagepunkt.

Derfor kan jeg kun konkludere, at direktivets artikel 11 ikke er korrekt gennemført i italiensk ret.

16. *For det syvende* har Kommissionen gjort gældende, at Den Italienske Republik ikke har gennemført direktivets artikel 12 i sin nationale ret. Artiklen bestemmer, at såfremt det fremgår, at ansøgeren om en tilladelse ikke vil være i stand til at overholde de betingelser, som vil blive foreskrevet ham, kan tilladelsen ikke meddeles. Såfremt de i en tilladelse fastsatte betingelser ikke overholdes, træffer medlemsstatens kompetente myndighed hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at disse betingelser opfyldes; om nødvendigt inddrager den tilladelsen.

Uanset at artikel 15 i lov nr. 319 fra 1976 [16] pålægger de kompetente myndigheder at inddrage den udstedte tilladelse, når »grænseværdierne« ikke overholdes, regulerer denne bestemmelse dog ikke de i direktivets artikel 4-10 omhandlede betingelser og bestemmelser, hvorfor bestemmelsen er utilstrækkelig. Den italienske regering har hverken i svarskriftet eller duplikken angivet nogen anden bestemmelse, som kan anses at sikre artikel 12's gennemførelse. Kommissionen må derfor også gives medhold på dette punkt.

17. *For det ottende* er det gjort gældende, at Den Italienske Republik ikke har gennemført direktivets artikel 13 i sin nationale ret. Artiklen har følgende ordlyd:

»Medlemsstaternes kompetente myndigheder fører kontrol med, at de i tilladelsen fastsatte betingelser overholdes, samt med udledningens virkninger på grundvandet.«

Der er to bestemmelser i italiensk ret, som kan sikre gennemførelsen af denne artikel. Det drejer sig først og fremmest om artikel 15 i lov nr. 319 af 10. maj 1976 [17], som bestemmer, at de tekniske funktioner ved tilsynet og kontrollen med alle udledninger foretages af de regionale laboratorier. For det andet foreskrives i samme lovs artikel 9, hvorledes disse undersøgelser skal foretages. Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Domstolen har den italienske regering desuden henvist til en række bestemmelser, som pålægger de lokale og regionale myndigheder at oprette et særligt miljøpoliti til at kontrollere udledningerne. Den italienske regering har bemærket, at en overtrædelse af betingelserne i en tilladelse til udledning straffes.

Kommissionen har med rette anført, at disse bestemmelser ikke sikrer en tilstrækkelig præcis og detaljeret gennemførelse af direktivets artikel 13. Den italienske regering kræver nemlig kun, at der foretages stikprøvekontrol af de udledte stoffer, men ikke, at der foretages en kontrol af, om de *betingelser*, som i henhold til direktivet skal være

16 — Jf. note 6.

17 — Jf. note 6.

fastsat i tilladelserne, overholdes. Det fremgår heller ikke af den italienske lov, at kontrollen også skal omfatte udledningernes *virkninger* på grundvandet. Denne overtrædelse må dermed også anses for fastslået.

18. *For det niende* har Kommissionen gjort gældende, at Den Italienske Republik ikke har gennemført direktivets artikel 15 korrekt i sin nationale ret. Artiklen kræver, at medlemsstaternes kompetente myndigheder fører en fortegnelse over de tilladelser til udledning, som er udstedt i henhold til direktivets artikel 4, 5 og 6.

Ifølge Kommissionen — hvilket den italienske regering ikke har bestridt — findes den eneste italienske retsregel, som kan sikre gennemførelsen af denne forpligtelse, i bilag 5, første del, afsnit 2.1, femtende punktum, i afgørelsen af 4. februar 1977 [18]. Denne regel bestemmer, at der skal føres et register over alle tilladte udledninger, hvoraf det ikke alene skal fremgå, hvilken type udledninger, der er foretaget, men også hvor, de har fundet sted. Kommissionen har ikke udtalt sig om en sådan bestemmelses formelle forenelighed med direktivets artikel 15. Den har alene anført, at reglerne vedrørende udstedelsen, kontrollen og inddragelsen af tilladelser, som jeg nævnte for lidt siden, ikke er korrekt gennemført i italiensk ret, hvorfor der umuligt kan eksistere en fortegnelse over de tilladelser, som omhandles af direktivets artikel 4, 5 og 6.

Den italienske regering har anført, at de i italiensk ret gældende bestemmelser sikrer, at der føres en fortegnelse, som omhandlet i direktivets artikel 15, men den har ikke bestridt Kommissionens argument om, at der i praksis ikke føres register over tilladelser, *som er omhandlet af direktivet.* Følgelig er overtrædelsen også på dette punkt godtgjort.

Forslag til afgørelse

19. Jeg kommer derfor til det resultat, at Kommissionens påstand bør tages til følge med undtagelse af dets klagepunkt vedrørende direktivets artikel 4. Jeg skal derfor foreslå, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktaten, idet den ikke på korrekt vis har gennemført direktiv 80/68/EØF i dens nationale lovgivning, og at Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 — Jf. note 7.